

Modrý ostrov snů - Kotvald Petr, Hložek Stanislav

Děvče s tváří mou ulicí jde ránem bílým,
skříně výkladní, barev zář a shon ho mívá.
Děvče v šatech, které znám, otáčí se za mnou náhle,
možná že jsem to já, sama sobě neznámá.

Děvče s tváří mou, pojď sem blíž, vždyť já se dívám,
ty jsi přece mnou, a já dál zas tebou bývám.
Co tu hledáš zmámená vprostřed aut a houfu chodců?
Ona odpoví jen, hledám, co se hledává.

Modrý ostrov snů, o kterém se nám jen zdává.
Modrý ostrov snů čeká v nás a snít nám dává.

Modrý ostrov snů je v nás,
jenom jít, jen mít zas křídla
na nich letět jak dřív, nechtít nic, jen sebou být.

Nebe azurové pod svou hlavou písek jen,
i ta pozemská tíž s vlnou odplouvá.
Smíš mít zas lásku křišťálovou
svým srdcem ji zaplatíš
kouskem jednoho mládí, časem, který pádí.
Proč nebýt blíž těm hvězdám jak ten příboj?

Děvče s tváří mou odchází a zdá se cizí,
už je najednou pouhý stín, jak v dálce mizí.
Po ní zůstal jen ten hlas, který říká neustále,
ostrov, co se nám zdál, jenom v sobě hledej dál!

Modrý ostrov snů, o kterém se nám jen zdává.

Modrý ostrov snů čeká v nás a snít nám dává.

Modrý ostrov snů je v nás,

jenom jít, jen mít zas křídla,

na nich letět jak dřív, nechtít nic, jen sebou být.

Modrý ostrov snů, o kterém se nám jen zdává,

Modrý ostrov snů čeká v nás a snít nám dává.

Modrý ostrov snů, o kterém se nám jen zdává...